USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Tomáše Blažka v právní věci žalobkyně **PETERKA & PARTNERS advokátní kancelář s. r. o.,** se sídlem Praha 1, Karlovo náměstí 671/24, zastoupené JUDr. Barborou Urbancovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Praha 6, K Roztokům 364/23, proti žalovanému **Magistrátu hlavního města Prahy,** se sídlem Praha 1, Mariánské náměstí 2, zastoupenému JUDr. Janem Mikšem, advokátem se sídlem Praha 2, Na Slupi 134/15, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 6. 2022, č. j. 19 A 43/2020 - 54,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 27. 5. 2020, č. j. UMCP1 211748/2020 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), Úřad městské části Praha 1 uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku proti veřejnému pořádku dle § 5 odst. 2 písm. a) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích (dále jen „zákon o některých přestupcích“), jehož se dopustila tím, *„že na adrese K., dne 14. 09. 2019, v době kolem 22:40 hod., byla slyšet velmi hlasitá živá hudba, čímž porušila noční klid“*, za což jí byla uložena pokuta ve výši 2 000 Kč. Žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 9. 2020, č. j. MHMP 1393040/2020, odvolání žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí zamítl a toto rozhodnutí potvrdil.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu, kterou Městský soud v Praze shora označeným rozsudkem zamítl. Městský soud především odmítl tvrzení, že není zřejmé, co je myšleno *vnitroblokem*; pokud správní orgán I. stupně uvedl, že živá hlasitá hudba vycházela z vnitrobloku a rozléhala se do vedlejších budov, je zřejmé, že vnitroblokem je myšlen vnitřní dvůr domu na adrese K.. Městský soud dále uvedl, že nebylo nutné (ani možné) přesně označit, ve kterých konkrétních budovách byl hluk slyšet; postačuje, že šlo o obydlenou oblast uprostřed města. Použití termínu *„přilehlé okolí“* soud považoval za dostatečné, neboť tento termín je třeba vykládat jako další budovy bloku

domů i přilehlé ulice. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 10. 2016, č. j. 5 As 1/2016 - 51, v obdobné věci považoval za podstatné, že ze spisové dokumentace vyplývalo, že k přestupku došlo *„v obydlené lokalitě“* ve 2:10 hodin, z čehož logicky rezultoval závěr, že projevy tehdejších stěžovatelů mohly rušit noční klid; absenci konkrétních stížností či podnětů neshledal Nejvyšší správní soud relevantní. Není tedy ani v nyní projednávané věci nutno zjistit konkrétní osoby, které potvrdí, že hlukem byly rušeny.

[3] Podle názoru městského soudu měly správní orgány po provedeném dokazování dostatečné podklady k prokázání viny žalobkyně. Oba vyslechnutí zasahující policisté uvedli, že hluk byl slyšet až venku na ulici. Z pořízeného videozáznamu je zřejmé, že již v chodbě spojující vnitřní dvůr s ulicí je hudba velmi hlasitá. Všechny dveře mezi ulicí a vnitřním dvorem jsou po celou dobu natáčení otevřené. Ve dvoru lze vidět kapelu, včetně mikrofonu a reproduktorů. Nahrávací zařízení snímá hlasy strážníků a okolních osob nekvalitně, osobám v bezprostřední blízkosti strážníků téměř není rozumět, slyšet je zejména hlasitá hudba. Skutečnost, že během krátké chvíle, kdy strážníci stáli před budovou, není zachycena hudba na videozáznamu, mohla být způsobena tím, že v tomto prostoru za zdmi domu nemusel být hlasitý zvuk slyšet. Při příchodu ke vstupu domu je již hudba patrná. Na nižší kvalitu nahrávky poukazuje i skutečnost, že hovořícím osobám téměř není rozumět. Dle soudu mezi provedenými důkazy nebyl rozpor, neboť lze rozumně předpokládat, že strážníci na oznámenou adresu došli a hluk mohli slyšet již dříve (byť jejich výslech mohl být podrobnější). Pro soud bylo též podstatné, že nešlo o hraniční případ, ve kterém by byly pochybnosti o intenzitě hluku; v takovém případě by bylo nutné vést výslech podrobněji. Obecné lidské zkušenosti ovšem odpovídá, že vystoupení živé kapely za použití reproduktorů v nezakrytém dvoře domu v nočních hodinách v centru města, za přítomnosti mnoha dalších osob, je velmi hlučné i v okolí domu. Dle judikatury přitom platí, že právě hlasitá živá hudba je za rušení nočního klidu typicky považována. Pokud jde o posouzení intenzity rušení nočního klidu, umožňuje zákon správnímu orgánu určitou míru správního uvážení, neboť zpravidla není možné exaktně hluk změřit, většinou se jedná o nahodilé jednání. V projednávaném případě správní uvážení při posuzování intenzity hluku nebylo překročeno ani zneužito. Správnosti závěru, že hlasitá hudba byla slyšet v přilehlém okolí domu, nasvědčuje i skutečnost, že na linku 156 volal stěžující si občan; není rozhodné, že nebyl ztotožněn. Požadavky žalobkyně, aby bylo zjištěno, zda jsou v okolí předmětného domu budovy, kdo v nich bydlí atd., jdou nad rámec požadavků zákona i judikatury. Obrana žalobkyně, že budova má masivní zdi a troje dveře, není případná, neboť ze záznamu je zřejmé, že dveře byly stále otevřené, a nadto dvůr není nijak zastřešen; je tedy zřejmé, že se hudba šířila prostorem nad vnitřním dvorem domu. Obecně není vyloučeno, aby se zvuk šířil i ze zcela uzavřeného prostoru, jak tomu bylo v případě posuzovaném v rozsudku městského soudu ze dne 1. 8. 2013, č. j. 1 A 12/2012 - 34.

[4] Proti tomuto rozsudku se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) bránila kasační stížností, jejíž důvody podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Stěžovatelka namítá, že se správní orgány nevypořádaly s rozpory mezi výpověďmi strážníků a kamerovým záznamem; strážníci vypověděli, že hluk byl slyšet před objektem,

ze záznamu je ale zřejmé, že hluk tam slyšet nebyl. Uvedl-li městský soud, že by bylo žádoucí výslech doplnit, připustil rozpory v důkazech. Výpovědi strážníků přitom byly jediným podkladem, na jehož základě byla stěžovatelka uznána vinnou. Druhý důkaz (videozáznam) soud zjevně považoval za nedostatečně průkazný s ohledem na nízkou kvalitu záznamu. Místo aby soud řešil rozpory v důkazech, pouze uvedl, že *obecné zkušenosti* odpovídá, že živá hudba v noci ruší noční klid, což však ničím nepodložil. Městský soud tedy rozpory v důkazech překlenul vlastním hodnocením věci (odkazem na obecnou lidskou zkušenost). Rozsudek č. j. 5 As 1/2016 - 51, na který v této souvislosti odkazoval, nelze použít, neboť se týkal hlasitých projevů osob na veřejném prostranství. Akce stěžovatelky se však konala ve vnitřních soukromých prostorách, přičemž pronikání hluku na ulici nebylo prokázáno. Jestliže soud dospěl k závěru, že veškeré důkazy jsou problematické, měl věc vrátit správním orgánům k dořešení, nikoli překlenovat rozpory vlastním hodnocením, které nemá oporu ve správním spise. Nelze rezignovat na požadavek zjištění stavu věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Městský soud nadto pominul, že důkazy pořízené uvnitř objektu, kde se akce konala, byly pořízeny v rozporu s pravomocí zasahujících strážníků a jsou tudíž nezákonné a procesně nepoužitelné. Konečně, městský soud nehodnotil stavební uspořádání objektu, pouze konstatoval, že objekt má nezastřešený vnitřní dvůr. Závěr, že o intenzitě hudby nebyly pochybnosti, je nepřezkoumatelný a nezákonný.

[6] Městský soud dále nezjistil, jak měla stěžovatelka pořádáním soukromé oslavy zasáhnout do veřejného pořádku, jakožto druhového objektu předmětného přestupku. Spokojil se s tím, že v nezastřešeném dvoře hrála hudba; neměl podklady pro závěr, že by hudba rušila někoho mimo tento soukromý prostor. Stěžovatelka přitom nesouhlasí s názorem, že není podstatné, zda byla zjištěna konkrétní osoba, kterou mohla hudba rušit. Dále, závěry plynoucí z rozsudku č. j. 1 A 12/2022 - 34, na které městský soud odkázal, nelze vztáhnout na věc nyní projednávanou, neboť v odkazovaném případě byla zjištěna konkrétní osoba, kterou zvuk rušil, a hluk se z bytu prokazatelně šířil mimo tento byt. V posuzované věci jsou však závěry o šíření zvuku mimo dvůr pouhou spekulací. Stěžovatelka nesouhlasí rovněž s tím, že by měl správní orgán co do posouzení intenzity rušení nočního klidu možnost správního uvážení. Nahrazovat nutnost dostatečně zjištěného skutkového stavu prostřednictvím správního uvážení není možné. V daném případě byl skutkový stav zjištěn nedostatečně; městský soud vycházel pouze z neurčitého pojmu *obecné lidské zkušenosti* s živou hudbou. Správní orgány nedostály své povinnosti dostatečně zjistit stav věci, neboť nezjistily, jak mělo k rušení veřejnosti ze strany stěžovatelky dojít, a navíc učinily protichůdné závěry. Městský soud se spolehl na zcela nedostatečnou úvahu, že pokud v noci hraje hudba, je způsobilá rušit noční klid; to by ovšem znamenalo, že v nočních hodinách není možné konat žádné oslavy, neboť by automaticky pořadateli hrozila pokuta za přestupek, aniž by bylo prokázáno, zda je oslava způsobilá rušit veřejný pořádek. Stěžovatelka konečně odkázala na stanovisko Ministerstva vnitra k problematice rušení nočního klidu se zřetelem k sezónním zemědělským pracem ze dne 26. 7. 2021, dle kterého mohou lidé v některých případech vnímat společenské akce jako obvyklou součást života, a tedy v takových případech nemusí být represe na místě.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že považuje napadený rozsudek za kvalitní a přezkoumatelný a navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

[8] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud posoudit námitky uplatněné v kasační stížnosti, musel posoudit otázku její přijatelnosti. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, coby podmínku přijatelnosti kasační stížnosti. O přijatelnou kasační stížnost se dle tohoto rozhodnutí může jednat v těchto případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) napadené soudní rozhodnutí vykazuje zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele. O posledně uvedený případ půjde především tehdy, pokud soud: a) nerespektoval ustálenou a jasnou judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Tato kritéria přijatelnosti kasační stížnosti jsou použitelná i po novele § 104a odst. 1 s. ř. s., která s účinností od 1. 4. 2021 rozšířila okruh případů, při jejichž přezkumu zdejší soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28).

[9] Stěžovatelka se k přijatelnosti kasační stížnosti výslovně nevyjádřila. Namítá nicméně mimo jiné nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, což (pokud by tato námitka byla důvodná) by byla natolik závažná vada, že by zakládala důvod přijatelnosti. Touto vadou však rozsudek městského soudu netrpí; námitky stěžovatelky v tomto ohledu ostatně představují převážně toliko její nesouhlas se závěry městského soudu (případně jejich zjevnou dezinterpretaci), což však s nepřezkoumatelností nelze zaměňovat (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 - 24; rozsudky tohoto soudu jsou dostupné z: www.nssoud.cz). Městský soud v odst. 42 až 44 odůvodnění napadeného rozsudku vysvětlil, proč „*nemá za to, že by provedené důkazy byly ve vzájemném rozporu*“, a proč hluk nemusel být na začátku videozáznamu slyšet; rovněž uvedl, že „*lze vycházet z pořízeného videozáznamu*“, přičemž doplnění výslechu strážníků by považoval za nutné pouze za situace, kdy by o intenzitě hluku pronikajícího do okolí domu byly pochybnosti; ty však v posuzované věci na základě videozáznamu a výslechů neměl. Není tedy pravdou, že městský soud připustil rozpory v důkazech, že shledal videozáznam neprůkazným, ani že by jediným důkazem byly výpovědi strážníků, jak stěžovatelka tvrdila v kasační stížnosti.

[10] Pravdivé není ani tvrzení stěžovatelky, že městský soud ničím nepodložil svůj závěr, dle kterého *obecné lidské zkušenosti* odpovídá, že zjištěná skutková situace představuje typický případ rušení nočního klidu. Městský soud v tomto ohledu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 1/2016 - 51, dle kterého představuje hlasitá živá hudba v nočních hodinách v obydlené oblasti typický příklad činnosti způsobilé rušit noční klid (obdobně viz rozsudek téhož soudu ze dne 9. 8. 2018, č. j. 1 As 189/2018 - 22). Závěry vyjádřené v tomto rozsudku jsou přitom na nyní posuzovanou věc zcela použitelné; skutečnost, že se v nyní posuzované věci nacházel zdroj hluku (oproti odkazovanému případu) v soukromých prostorách, není podstatná. Zásadní je, že se dle závěrů správních

orgánů hluk v obou případech do veřejného prostranství šířil a byl způsobilý rušit noční klid. Nejvyšší správní soud v témže rozsudku dále uvedl, že není třeba, aby si za uvedené situace na rušení nočního klidu aktivně stěžovaly konkrétní osoby; závěr městského soudu, že v nyní posuzované věci nebylo třeba žádnou takovou osobu ztotožnit, je tedy v souladu s judikaturou kasačního soudu. K obecnému nesouhlasu stěžovatelky s tímto závěrem kasační soud nepřihlížel, neboť ten nedosahuje kvality kasační námitky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2023, č. j. 3 As 58/2021-40, nebo usnesení téhož soudu ze dne 21. 1. 2021, č. j. 7 Azs 368/2020 - 28).

[11] Také závěr městského soudu, že pokud jde o posouzení intenzity rušení nočního klidu, umožňuje zákon správnímu orgánu určitou míru správního uvážení, je v souladu s judikaturou kasačního soudu (srov. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 189/2018 - 22, odst. 27. Stěžovatel má pravdu v tom, že samotné vyhodnocení intenzity hluku skutečně nemůže být aplikací správního uvážení, neboť jde o hodnocení skutkových zjištění, jejichž výsledkem je závěr o (ne)existenci skutku, který (ne)naplňuje skutkovou podstatu přestupku. Konkrétní intenzita hluku (naplňující skutkovou podstatu přestupku) však může být jedním z kritérií při úvaze o druhu a výši ukládané sankce, neboť právě ta je založena na užití diskrečního oprávnění.

[12] Stěžovatelka v kasační stížnosti dále zpochybňuje skutkové závěry učiněné správními orgány, aprobované městským soudem. K této argumentaci Nejvyšší správní soud uvádí, že je to především městský (a nikoli kasační) soud, který je povolán zhodnotit napadené správní rozhodnutí v tzv. plné jurisdikci, včetně otázek skutkových, o nichž si učiní vlastní úsudek. Zásah ze strany Nejvyššího správního soudu je v otázkách zjišťování skutkových okolností věci a jejich hodnocení spíše výjimečný a omezuje se zpravidla na vady řízení a dokazování ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (viz rozsudky tohoto soudu ze dne 1. 3. 2017, č. j. 6 As 256/2016 - 79, či ze dne 13. 5. 2020, č. j. 6 Afs 7/2020 - 52). Nejvyšší správní soud má tedy v řízení o kasační stížnosti zasahovat do hodnocení skutkových otázek, které provedl krajský (městský) soud, pouze tehdy, byl-li závěr ohledně skutkových otázek zatížen hrubou vadou. Muselo by se tedy jednat o skutečně zásadní, excesivní pochybení městského soudu. Případná dílčí pochybení při hodnocení skutkového stavu soudem zpravidla nedosahují takové intenzity, aby založila přijatelnost kasační stížnosti (viz již zmiňované usnesení č. j. 1 Azs 13/2006-39). Rovněž platí, že smyslu institutu přijatelnosti kasační stížnosti by zjevně odporovalo, pokud by kasační soud považoval za dosud nejudikovanou otázku posouzení, zda v jednotlivé věci krajský (městský) soud správně vyhodnotil provedené důkazy, či zda byla skutková zjištění skutečně dostatečná. Šlo by totiž o vytváření judikatury ohledně dílčích skutkových otázek, nikoliv ohledně obecnějších otázek právních (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2023, č. j. 8 As 120/2022 - 28). Závěry městského soudu, které v kasační stížnosti stěžovatelka (v obecné rovině) zpochybňuje, jsou přitom přezkoumatelné, logické a dostatečně jasně reagují na žalobní argumentaci stěžovatelky. Městský soud zhodnotil veškeré důkazy a dostatečně se k nim vyjádřil. Nejvyšší správní soud k těmto závěrům nemá výhrady, které by odůvodnily, aby se posouzením skutkového stavu věci sám meritorně zabýval.

[13] Námitka, podle níž měl být videozáznam pořízen v rozporu se zákonem, a jednalo se tedy o nezákonný důkaz, poprvé zazněla až v řízení o kasační stížnosti. Námitka je tak nepřípustná, protože ji stěžovatelka neuplatnila v řízení před městským soudem, ač tak učinit mohla (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Ke zmínce stěžovatelky o stanovisku Ministerstva vnitra ze dne 26. 7. 2021 Nejvyšší správní soud nepřihlížel, neboť tuto skutečnost stěžovatelka rovněž poprvé uplatnila až v kasační stížnosti, tedy až po vydání napadeného rozsudku (§ 109 odst. 5 s. ř. s.).

[14] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že neshledal žádný důvod přijatelnosti kasační stížnosti, a proto ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[15] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, č. 4170/2021 Sb. NSS, podle kterého posouzení přijatelnosti kasační stížnosti představuje zjednodušený meritorní přezkum). Stěžovatelka v řízení o kasační stížnosti neměla úspěch a žalovanému v něm žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Náklady na právní zastoupení advokátem nelze považovat za účelně vynaložené, neboť žalovaný disponuje dostatečným odborným aparátem pro vypracování jeho procesního stanoviska ke kasační stížnosti Náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti proto nebyla přiznána žádnému z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 4. dubna 2024

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu